

A magyar igazság

Még van egy olyan mese, hogy mikor a törökök törtek be Magyarországra, hát a' akkori magyar vezérek igen fétették a magyar igazságot. És akkor egy lovas katonát gyorsan [elküldtek], zsákbo belérakták a magyar igazságot, és mondták nekije, hogy eztet vigye el a' osztrákokho, ehhe' és ehhe' a' úriemberhe'. Hát ugye a lovas, hát persze hogy sietett, vágta' ment, és egy helyen elveszítette a' i betűt. Mire odaért, há' csak a gazság vót. Hát ugyi nem tudták hogy micsináljonak, elveszett ugyi. Megtaláto egy kóldus ember a' i betűt, és hát ugyi csillogó-villogó, betette a táskojábo. És akkor is olyan melegebb idő vót, és má' őneki nehéz vót vinnyi aztot a' i betűt. Gondókozott rajta, hogy hát mi legyen vele, hová tegye, hát má' hogy azér' ez valami értékesebb valami. Bekerűt egy városba, olyan kisebb városba, és elhatározta, hogy beteszi, a' i betűt fölköti [a] temető kapura, be bévüre. Egy alkalommal ment arra ez a' ember, akihe' vitték azt a' igazságot és meglátto a' i betűt a temető kapuján belúrú'. Hát gondókozott, hogy micsinájjon. Menjen, vegye le? De azt fogják mondani, hogy hát ő milyen gazdag ember és ő azt elveszi onnét? Nem vette le. Há', sokat gondókozott rajta és akkor az gyűtt a' eszibe nekije, hogy ha valaki meghal, akkor oda fogja vinnyi a gazságot. És úgy eeterjedt ott azon a vidéken, hogy a temetőbe' bent van a' igazság, a temetón kívú' meg a gazság!